

Proœmium.

Non opinor esse quenquam, qui PLATONIS nomen maximi semper reputatum fuisse aut neget aut nesciat. Præter enim Gentilium Gymnasia, quæ ille nunquam non insigni nominis sui admiratione complevit, adeò Christianorum quoq; occupavit subsellia, ut per aliquot seculorum decursus ipse solus propè in iisdem gloriosum tenuerit principatum, & hodièq; multos in Theologorum scholis terminos usurpemus, quos ceu ἐρείπια quædam & frustra minutula Philosophiæ ipsius feramus in acceptis. Verum enimverò ut fatales quædam periodi alternât in omnibus, ita cum circa *Alexandri Severi* imperium *Peripatetica Philosophia* suis quasi tenebris eluctaretur rursû, caputq; sublevaret, Platonica paulatim suum occuluit, libentissimo quasi animo concessura filix: donec tandem otiosa *Scholasticorum* hominum turba cerebrosis suis argutiis Platónico nomini tantas offudit tenebras, quantas vix longo tempore cispellere valuit. Revirescentibus tamen in Italiâ bonis literis, & PLATO quoq; reviviscebatur, ita quidem, ut ARISTOTELI victori hætenus & latè regi nil quicquam tale metuenti palmam maximè redderet ambiguam. Hinc acerrimæ BESSARIONIS *Cardinalis* & GEORGII TRAPEZUNTII contentiones nascebantur, PLATONI illo, hoc verò ARISTOTELI primas deferentibus. JOHANNES e-